

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **Y. C. R.**
narozený ..., státní příslušník Kubánské republiky
v ČR bytem: L. 540, L. n. V.
zastoupený advokátem Mgr. Jurajem Koprdu
sídlem Korunní 957/35, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2018, č. j. OAM-59/ZA-ZA05-VL18-PD1-2015, o prodloužení doplňkové ochrany,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2018, č.j. OAM-59/ZA-ZA05-VL18-PD12015, E.č.: B00 2845 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 20 570 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Juraje Koprdu, advokáta.
- III. Ustanovenému tlumočnickovi Mgr. M. B., bytem K. 414/18, P. 8, se určuje odměna za tlumočení u jednání soudu v délce 4 hodin částkou 1400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu dne 9. 5. 2018 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný na

základě žádosti žalobce ze dne 10. 4. 2017 podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neprodloužil doplňkovou ochranu udělenou žalobci podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 4. 2015, č. j. OAM-59/ZA-ZA05-HA18/2015 (dále jen „rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany“) do 5. 5. 2017.

2. Žalobce uvedl, že obsahové vymezení podané žaloby je determinováno skutečností, že ze strany žalovaného ode dne doručení napadeného rozhodnutí (24. 4. 2018) ke dni uplynutí lhůty pro podání této žaloby (9. 5. 2018) mu nebylo fakticky umožněno nahlédnout do příslušného spisového materiálu žalovaného, a to přesto, že žalobce se u žalovaného tohoto svého elementárního práva opakovaně domáhal právě proto, aby mohl veškeré své argumenty, co do nesprávnosti postupu žalovaného a nezákonnosti jeho rozhodnutí relevantně v rámci své žaloby vymezit. Přítelkyně žalobce paní L. P. se dne 30. 4. 2018 písemně (e-mailovou žádostí) obrátila na žalovaného se žádostí o umožnění nahlédnutí do spisu, načež vedoucí oddělení mezinárodní ochrany Mgr. et Bc. K. S. zareagovala e-mailovou zprávou ze dne 3. 5. 2018, v níž stanovila termín k nahlédnutí do předmětného spisu na 18. 5. 2018 v 8:00 hod. na pracovišti žalovaného. Vzhledem k tomu, že termín pro nahlédnutí do spisu byl žalovaným stanoven až na dobu po uplynutí zákonné lhůty k podání správní žaloby proti napadenému rozhodnutí (9. 5. 2018), obrátil se žalobce na žalovaného opětovně, a to prostřednictvím svého právního zástupce podáním ze dne 3. 5. 2018 s opakovanou žádostí o umožnění nahlédnutí do předmětného spisového materiálu s vysvětlením důvodů, pro které žádá o nahlédnutí do spisu v co možná nejkratší možné lhůtě, nejpozději však dne 7. 5. 2018, aby mohl pro účely podání správní žaloby kompletní spisový materiál prostudovat a se všemi podklady předmětného rozhodnutí se řádně a v dostatečném časovém předstihu seznámit. Právní zástupce žalobce se rovněž dne 3. 5. 2018 telefonicky spojil s žalovanou prostřednictvím Mgr. et Bc. S., která mu sdělila, že spisový materiál bude u žalovaného nejpozději 7. 5. 2018 k nahlédnutí připraven, a že právní zástupce bude o této skutečnosti písemnou formou předem vyrozuměn. Nicméně k datu zpracování této žaloby právní zástupce žalobce žádnou reakci v písemné formě ze strany žalovaného neobdržel a o žádném konkrétním termínu nahlédnutí do spisového materiálu v dané věci vyrozuměn nebyl. Navzdory tomu, že právní zástupce žalobce se ještě v průběhu dne 7. 5. 2018 z důvodu opatrnosti opakovaně, byť neúspěšně, snažil telefonicky spojit s žalovaným a v odpoledních hodinách (cca 14:45 hod.) se dokonce osobně za tímto účelem dostavil na pracoviště žalovaného na adrese Nad Štolou 3, Praha 7, nahlédnout do předmětného spisového materiálu se mu však přes vynaložené úsilí nepodařilo, resp. ze strany žalovaného nebylo žalobci nahlédnutí do příslušného správního spisu umožněno. Tím došlo k porušení práva žalobce na spravedlivý proces, neboť nezbytným předpokladem možnosti využití práva na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je i možnost specifikace žalobních bodů s vymezení konkrétních skutkových a právních důvodů, z nichž žalobce dovozuje nezákonnost, popř. nicotnost výroku rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). To lze dle žalobce řádně učinit pouze na základě přezkoumání všech důkazních prostředků, listin a vyjádření, jakož i procesního postupu, způsobu provádění dokazování atd., z nichž důvody předmětného rozhodnutí vycházejí, při nahlédnutí do spisu.
3. Žalobce dále namítl, že mu žalovaný v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neumožnil vyjádřit se k podkladům napadeného rozhodnutí před jeho vydáním. Žalovaný v odůvodnění

napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobci byla dne 18. 12. 2017 dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání, včetně možnosti navrhnout další podklady s tím, že žalobce měl v průběhu správního úkonu uvést, že se k nim nehodlá jakkoli vyjádřit. Žalovaný ovšem nijak nekonkretizoval, jakým způsobem mělo být žalobci seznámení se s podklady rozhodnutí umožněno, v jakém časovém předstihu se tak mělo stát a jak žalobce tohoto svého práva využil. Žalovaným uvedené datum 18. 12. 2017 pouze ukazuje na to, že žalobci mělo být žalovaným doručeno podání, v němž mu měla být sdělena možnost uplatnění práva ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Pakliže ovšem žalovaný dále uvádí, že žalobce se v průběhu správního úkonu s podklady seznámit odmítl, nelze zjistit, o jaký úkon žalobce se mělo jednat, když jej nikterak v odůvodnění předmětného rozhodnutí blíže nespecifikuje (t. j. zda šlo o úkon spočívající v dodatečném pohovoru s žalobcem, výsledch účastníka řízení, podání vysvětlení apod.), ale ani neuvádí, kdy měl onen správní úkon proběhnout. Nadto z odůvodnění napadeného rozhodnutí neplyne, zda byla žalobci při takovém úkonu zajištěna osoba tlumočnicka z jazyka španělského k tomu, aby měl onen tvrzený správní úkon požadovanou procesní relevanci z hlediska svých právních účinků, neboť nebyl-li by při takovém úkonu tlumočnick přítomen, stěží se lze domnívat, že žalobce jako laik mohl vůbec pochopit, co je jeho předmětem. Podle žalobce byl žalovaný povinen jednoznačně uvést, zda byla práva žalobce garantována i v tomto směru, aby tak nevznikaly jakékoli pochybnosti o správnosti jeho postupu. Pokud tak neučinil, jak z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, jedná se na straně žalovaného o pochybení způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce tedy uzavřel, že ze strany žalovaného mu žádná výzva ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu předepsaným způsobem nebyla doručena, čímž bylo porušeno jeho na spravedlivý proces (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 10. 2000, sp. zn. III. ÚS 58/2000).

4. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu neuvedl, ze kterých konkrétních důkazů při svém rozhodnutí vycházel, jaké konkrétní důkazy a jakým způsobem v řízení provedl, jak byly tyto důkazy hodnoceny, jaký jim byl přikládán význam a proč, a kdy bylo vlastní dokazování ve věci prováděno, nýbrž uvedl pouhý výčet podkladů rozhodnutí. Podle žalobce není patrné, zda vůbec žalovaný v řízení prováděl dokazování, a jakým konkrétním způsobem se tak případně dělo. Bez znalosti těchto základních postupů však dle žalobce nelze zjištěný skutkový stav věci považovat za dostatečný, a proto žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nesrozumitelné.
5. Žalobce dále namítl, že žalovaný, v rozporu s § 3 správního řádu a § 23c písm. c) zákona o azylu [potažmo čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU], neshromáždil pro své rozhodnutí dostatečné penzum aktuálních informací o zemi původu žalobce, a tedy nedostatečně si zjistil skutkový stav. Drtivá většina žalovaným obstaraných podkladů o zemi původu žalobce jsou starší více než jeden rok před vydáním rozhodnutí, a neodpovídají tak požadavku aktuálnosti ve smyslu § 23c písm. c) zákona o azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS), ačkoliv je náležité zjištění informací o zemi původu odpovědností správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58). Podle žalobce se žalovaný namísto snahy o zajištění veškerých aktuálních podkladů spíše snažil o nevyhovění žádosti žalobce za každou cenu, když lakonicky uzavřel, že došlo k tak zásadním a trvalým změnám situace v zemi státní příslušnosti žalobce ve vztahu k důvodům, pro které mu byla udělena doplňková ochrana,

že udělení doplňkové ochrany již není zapotřebí. Takový povšechný závěr ovšem s povinností řádného zjištění skutkového stavu věci nemá nic společného, neboť nereflektuje aktuální situaci na Kubě. Žalobce dodal, že ze sdělovacích prostředků je obecně známé, že zlepšení vztahů Kubu v posledním období, zejména s USA, je pouhým „výchozímkem z nouze“ státu, jehož ekonomika je na pokraji zhroutění, a jehož jedinou nadějí na jakési zlepšení hospodářské situace je otevření se vnějšímu světu s deklarací „vlídnější tváře“ i ve vztahu k občanům, kteří se v minulosti rozhodli z důvodu nesvobody svoji vlast opustit. Žalovaným proklamované sbližování vztahů mezi Kubou a USA se prizmatem událostí z počátku října 2017, kdy USA vyhostili celkem 15 úředníků kubánského velvyslanectví ve Washingtonu D. C. z důvodu opatření k zajištění ochrany amerických diplomatů na území Kubu v případě „záhadných útoků“ na americké občany na Kubě způsobujících ztrátu sluchu, závratě, bolesti hlavy a další, jeví poněkud v jiném světle. Podle žalobce Kubánská republika i v současnosti nadále zůstává autoritářským, totalitním státem nerespektujícím základní lidská práva a svobody, jak jsou definována a garantována vyspělými demokratickými státy, tj. státem, kterému vládne jediná politická strana prosazující marxistickou - castrovskou ideologii, kde neexistuje pluralitní demokracie, kde je centrálně řízené hospodářství se stagnující ekonomikou, kde se de facto veškeré dění odehrává pouze v mezích režimu vládnoucí komunistické strany a jí ovládaného mocenského aparátu reprezentovaného tzv. výbory na obranu revoluce - CDR (tvořící součást ministerstva vnitra, jejichž cílem je udávání všeho kontrarevolučního), bez jakékoli participace, či možnosti kontroly tohoto dění ze strany veřejnosti, nezávislých médií, lidskoprávních organizací, apod., tj. státem s naprostou kontrolou státní ideologie nad vším, co by mohlo ideologické základy státu jakkoli narušit, či podkopat. Současný politický režim na Kubě, byť došlo k určitým změnám, rozhodně nelze charakterizovat tak, jak k tomu dospěl žalovaný bagatelizujícím způsobem v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť o nastolení skutečně demokratického právního státu v podmínkách Kubu, respektujícího především práva člověka a občana jako jednotlivce v celé jejich šíři dosud nedošlo. To nelze očekávat ani v souvislosti s nástupem nového prezidenta Kubu Miguela Diaze-Canel. Tvzení žalovaného, že nadále nejsou žádné důvody pro další prodloužení doplňkové ochrany, je tudíž dle žalobce pouhou spekulací, která může mít v konečném důsledku na život žalobce nedozírné následky. Žalobce se nadále obává neodůvodněného pronásledování z důvodu specifikovaného v původní žádosti o mezinárodní ochranu v roce 2015, na které se nic zásadního nezměnilo, tj. riziko pronásledování ze strany policie, se kterou se žalobce „dostal do křížku“, protože si stěžoval na policisty jako viníky dopravní nehody, což bylo prvotním důvodem pro jeho emigraci do zahraničí. Žalobce uzavřel, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v případě, že by byl nucen vrátit se na Kubu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, a tudíž je dle jeho mínění dán důvod pro další prodloužení doplňkové ochrany. To však žalovaný nemohl ani řádně posoudit, protože nezjistil skutkový stav na základě přesných a aktuálních informací o žalobcově zemi původu ve smyslu § 3 správního řádu ve spojení s § 23c zákona o azylu. Na podporu svých tvrzení žalobce poukázal na zprávy na webovém portálu aktualne.cz (<https://zpravy.aktualne.cz/zahranici/kubanskeho-prezidenta-raula-castra-ma-podle-poslancu>, https://www.denik.cz/ze_sveta/spojene-staty-vyhostily-patnact-kubanskych-diplomatu.html).

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí a popírá její oprávněnost. Uvedl, že při posuzování žádosti žalobce vycházel z jejího obsahu, z protokolu o pohovoru a z informací, které shromáždil v průběhu řízení o politické a

bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Kubě. Po porovnání uvedených informací se skutečnostmi uvedenými žalobcem v předešlém řízení, v němž byla žalobci udělena doplňková ochrana, dospěl k závěru, že na Kubě došlo k takovým zásadním a trvalým změnám situace ve vztahu k důvodům, pro které mu byla udělena doplňková ochrana, že udělené doplňkové ochrany již v tomto směru není zapotřebí. V podrobnostech žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a správní spis. Zdůraznil však, že žalobci byla udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců pouze z důvodu hrozícího nebezpečí vážné újmy, neboť dotýčný přesáhl po vycestování z vlasti zákonem předvídanou dobu, na kterou měl vycestování povolené, a ze strany kubánských úřadů by mu tak hrozily problémy, které by mohly dosáhnout v této souvislosti až zadržení a mučení či nelidského a ponižujícího zacházení s jeho osobou. Jak však zcela jednoznačně vyplývá ze shromážděných informací o situaci na Kubě, došlo v období od udělení doplňkové ochrany k podstatným změnám v možnosti vycestování kubánských občanů z vlasti a v možnosti jejich návratu do vlasti, a tito již automaticky nečelí závažným problémům a nebezpečí vážné újmy.

7. Žalovaný dále dodal, že odmítá tvrzení žalobce o neaktuálnosti shromážděných podkladů, které jsou starší více než jeden rok před vydáním rozhodnutí, a důrazně se ohrazuje proti tvrzení právního zástupce žalobce, že „nelze nevidět, že žalovaný se místo snahy o zajištění veškerých aktuálních podkladů svého rozhodnutí uchýlil spíše k postupu, z něhož je a priori zjevná snaha o nevyhovění žádosti žalobce za každou cenu“. Žalovaný poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017-41, ve věci kasační stížnosti stěžovatelky, občanky Kubánské republiky, která svou stížností brojila proti rozsudku Městského soudu v Praze, jenž zamítl její žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, jímž jí nebyla prodloužena dříve udělená doplňková ochrana. Uvedl, že obdobnost, ne-li shodnost, věci uvedené stěžovatelky s věcí žalobce lze shledat jak v důvodech, pro něž jí byla doplňková ochrana původně udělena, tak i v důvodech, pro které jí doplňková ochrana pozdějším rozhodnutím správního orgánu prodloužena nebyla. Stejně jako žalobce, ani tato stěžovatelka nebyla na Kubě v minulosti nikdy trestně stíhána a ani před opuštěním své vlasti v ní dříve neměla žádné problémy politického charakteru. Oba pak z vlasti vycestovali za pomoci platného dokladu, přes oficiální hraniční přechod a bez jakýchkoli problémů s kubánskými státními orgány či bezpečnostními složkami. I v případě uvedené stěžovatelky, stejně jako u žalobce, správní orgán pak s ohledem na novou kubánskou právní úpravu možnosti návratu kubánských občanů do vlasti shledal, že v současné době již neexistují důvody, proč by se nemohla do země své státní příslušnosti vrátit.
8. Žalovaný dále k tvrzení právního zástupce žalobce, že mu měl fakticky znemožnit nahlédnutí do spisového materiálu v mezidobí od doručení předmětného rozhodnutí do uplynutí zákonné lhůty k podání správní žaloby, uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že mu byly postupně doručeny dvě žádosti o nahlédnutí do spisu (dne 30. 4. 2018 od paní L. P., termín k nahlédnutí do spisového materiálu 18. 5. 2018; 3. 5. 2015 od právního zástupce žalobce, termín k nahlédnutí do spisu 1. 6. 2018). Text následné e-mailové zprávy právního zástupce žalobce ze dne 9. 5. 2018, v níž sděluje, že proti předmětnému rozhodnutí podal správní žalobu ke Krajskému soudu v Praze a že „do dnešního dne neobdržel jakoukoli zpětnou vazbu k níže uvedené žádosti o nahlédnutí do předmětného spisového materiálu ze strany MV ČR, OAMP,“ pak dle žalovaného stěží svědčí tvrzení právního zástupce žalobce o jeho telefonickém hovoru se žalovaným, jehož výsledkem měl být příslib k nahlédnutí do spisového materiálu žalobce 7. 5. 2018 ze strany správního

orgánu. K tomu žalovaný dodal, že z úředního záznamu ze dne 1. 6. 2018 plyne, že právní zástupce žalobce se k nahlížení do správního spisu dne 1. 6. 2018 nedostavil.

9. K souvisejícímu tvrzení právního zástupce žalobce, že díky výše popsanému postupu žalovaného nemohl dostatečně řádně vymezit a specifikovat žalobní body, žalovaný uvedl, že v důsledku dispoziční zásady lze sice žalobní body vymezit jen v zákonné patnáctidenní lhůtě, avšak postačí, aby je formuloval alespoň v nejhrubších rysech tak, aby z nich bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce rozhodnutí napadá [viz § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž takto řádně uplatněné žalobní body může i po uplynutí zákonné lhůty později blíže konkretizovat. Vzhledem k tomu, že se žalobce nechal zastoupit smluvně svým právním zástupcem, lze též legitimně předpokládat, že jeho právní zástupce, který je právní profesionál, je s případem žalobce již před podáním žaloby obeznámen a že je schopen, má-li zároveň k dispozici správní rozhodnutí, které je obsáhle odůvodněno, řádně formulovat žalobní body již ve lhůtě pro podání žaloby.
10. Žalovaný nepovažoval za nutné vyjadřovat se k obsáhlému popisu a hodnocením politických jevů, fungování státu a politického systému na Kubě na straně 5 žaloby, neboť jsou dle jeho mínění spíše politologickým výkladem bez relevance k projednávané věci žalobce. Skutečnost, že Kubánskou republiku nelze bez výhrad označit za demokratický právní stát, který za všech okolností respektuje práva svých občanů, vyplývá i z informací shromážděných žalovaným. K žalobcem uvedené hrozbě nedůvodného pronásledování žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004, který konstatoval, že existence autoritářského a nedemokratického režimu, který v mnoha případech pošlapává lidská práva, neznamena automaticky nárok na udělení azylu. Pokud žadatel o azyl žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není (resp. nemůže mít z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach), nebo takové skutečnosti ani netvrdí, pak přes skutečnost, že pochází ze země, která je výše uvedeným způsobem problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Dále žalovaný k argumentaci žalobce, že proklamované sbližování vztahů mezi Kubou a USA se jeví poněkud v jiném světle, pokud je nahlíženo prizmatem událostí z počátku října 2017, kdy USA vyhostily celkem 15 úředníků kubánského velvyslanectví z důvodu opatření k zajištění ochrany amerických diplomatů na území Kuby, konstatoval, že žalobce patrně nepochopil, že důvodem neprodloužení doplňkové ochrany nebylo sbližování vztahů mezi Kubou a USA.
11. Námitku žalobce o porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu považuje žalovaný nejenom s ohledem na obsah správního spisu za zcela absurdní stejně jako jeho tvrzení, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze jakkoli seznat, zda byl žalobce účasten seznámení s podklady rozhodnutí a zda mu byla zajištěna osoba tlumočníka z jazyka španělského, aby měl onen tvrzený úkon požadovanou procesní relevanci. Žalovaný uzavřel, že má za to, že se při posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany nedopustil žádné nezákonnosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem i opatřených podkladů, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
12. Na žádost žalobce soud ve věci nařídil jednání. U tohoto jednání setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích. Zástupce žalobce uvedl jako hlavní důvody podání žaloby porušení § 36 odst. 3 správního řádu, žalobci nebyla zákonným způsobem dána možnost

vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a správní orgán nevycházel z aktuálních podkladů týkajících se poměrů na Kubě, jak to vyžaduje § 23 c) zákona o azylu. Žalobce podal žádost v dubnu 2018, podklady jsou z období leden-únor 2017. Rozhodnutí žalovaného tedy vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Napadené rozhodnutí neobsahuje zákonem stanovené náležitosti, nevyplývá z něj, jakým způsobem žalovaný prováděl dokazování, jak důkazy vyhodnotil, z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, ze kterých konkrétních důkazů žalovaný vycházel a jaký jim přiřkl význam. V řízení byl porušen § 68 odst. 3 správního řádu a právo žalobce na spravedlivý proces. Uvedl, že žalovaný dovozuje, že na Kubě došlo k zásadním změnám, ale jedná se pouze o změny kosmetické, veškeré dění se odehrává jako dosud, Kuba zůstala dále zemí s autoritativním režimem, která nerespektuje lidská práva, k jediné změně došlo v tom, že z Ústavy byla vypuštěna klauzule o vedoucí úloze komunistické strany.

13. Žalovaná u jednání soudu uvedla, že všechny námitky žalobce byly odůvodněny. K námitce, že nebyl seznámen s podklady rozhodnutí, poukázala na protokol o seznámení ze dne 18. 12. 2017, kde je výčet zpráv, se kterými byl seznámen. Za přítomnosti tlumočníka mu bylo nabídnuto, že se k nim může vyjádřit, event. je doplnit, žalobce však prohlásil, že se seznámit nechce, protože ví, jaká situace je na Kubě a nemá, co by dále navrhl. Žalobce v průběhu řízení nebyl nijak omezován v možnosti předložit jakékoli důkazy. Uvedl, že odůvodnění použitých zpráv je na straně 3-5 napadeného rozhodnutí. Pokud jde o posouzení případu žalobce, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 369/2017 ze dne 14. 3. 2018, ve kterém je popsán obdobný příběh jako v případě žalobce, příběh jeho krajanky. Nejvyšší správní soud v tomto případě zaujal stanovisko, že žalovaný použil dostatečnou sumu důkazů k posouzení situace v zemi původu, situaci shledal dostatečně posouzenou a změny považoval za trvalé. O tom, že byl seznámen se zprávami o situaci na Kubě, svědčí také protokol ze dne 10. 5. 2017, podle kterého si pořizoval kopie dokumentů telefonem. Proceduru řízení žalobce zná, protože se nejedná o první jeho řízení. Podle jeho názoru, správní orgán zhodnotil všechny skutečnosti, které žalobce uváděl a to na základě zpráv vládních a nevládních organizací, které jsou podle stanoviska Nejvyššího správního soudu relevantní, důvěryhodné a dostatečně aktuální. Důvody, z jakých shledal rozhodnutí správným, jsou v bodě 19 rozsudku. Odstup několika let umožnil žalovanému vyhodnotit, jakým způsobem je nový migrační zákon aplikován. Dodal, že žalobce nebyl limitován při seznámení s podklady rozhodnutí časem, ani dobou k vyjádření. Mohl předkládat důkazy pro podporu svých tvrzení, mohl uvádět cokoli, případně si stěžovat, pokud nebyl spokojen s probíhajícím řízením.
14. Žalobce jako účastník řízení u jednání soudu uvedl, že při svém výsledku dne 18. 12. 2017 nebyl seznámen s podklady rozhodnutí, nebyl konkrétně s ničím seznámen. Tlumočník byl evidentně unaven, sám se tak vyjádřil. Prošli spolu pouze to, co on sám o Kubě vypověděl. S jednotlivými zprávami o situaci na Kubě seznámen nebyl. Celé seznámení s podklady bylo krátké, trvalo asi 40 minut. Kopie zpráv si pořizoval právě proto, že nevěděl, co jednotlivé dokumenty znamenají.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

15. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 4. 2015, č. j. OAM-59/ZA-ZA-HA, byla žalobci udělena podle § 14a zákona o azylu doplňková ochrana na dobu 24 měsíců od právní moci rozhodnutí, neboť po zhodnocení výpovědi žalobce a informací o Kubě dospěl žalovaný k závěru, že situace v zemi je natolik neuspokojivá, že nevylučuje možnou perzekuci ze strany státních orgánů či nespravedlivé zadržování, a tudíž v případě jeho návratu do vlasti nelze vyloučit nebezpečí vážné újmy.
16. V žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 10. 4. 2017 žalobce uvedl, že „*situace na Kubě (politická) se nezměnila, naopak zhoršila, pokud by se nyní vrátil, byl by odstraněn, zavřen, bez řádného procesu, záznamu*“, a proto požádal o její prodloužení.
17. Dne 10. 5. 2017 při pohovoru prostřednictvím tlumočnice jazyka španělského ing. arch. B. K. žalobce uvedl, že se na Kubu nemůže vrátit, protože už dlouhou dobu je kubánským emigrantem a neví, co by se mu mohlo stát, kdyby se na Kubu vrátil. Na opakovaný dotaz upřesnil, že si myslí, že mu byla doplňková ochrana udělena kvůli tomu, že se na Kubu nemůže vrátit a žít normální život. K dotazu, zda se domnívá, že i po proběhlých změnách na Kubě přetrvávají důvody, pro které požívá doplňkové ochrany na území ČR, žalobce uvedl, že v jeho případě stále přetrvávají důvody pro udělení doplňkové ochrany a to dokonce 3x více. Na prezidentském postu se podle něj jedná jen o rodinný obchod a je na prezidentovi, jakou marionetu do vlády dosadí. Chtěl by se na Kubu vrátit, ale za těchto podmínek to podle něj není možné. Dodal, že na Kubě má rodinu a děti, ale vrátit se tam nemůže, neví, co by s ním bylo už na letišti na Kubě. Slovo člověka na Kubě nemá podle žalobce žádný význam. Na dotaz, proč se domnívá, že okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, se nezměnily, žalobce uvedl, že má na Kubě rodinu, která mu říká, že je tam čím dál hůř a jsou mnohem znatelnější agrese vůči obyvatelům. Také na internetu je podle něj možné si každý den danou situaci ověřit. Situace je tedy dle žalobce třikrát horší než dříve, kdy byla agrese nějakým způsobem kamuflována. V současnosti to už nedělají. Žalobce se konkrétně obává, že by mohl dostat 10 let vězení, protože jakmile jste jednou na letišti, tak jste podle něj jejich. Možná by mohl ve vězení zůstat i doživotně. Upřesnil, že na Kubě, když vycestujete legálně, musíte se do určité doby vrátit zpět. Jakmile tuto lhůtu nedodržíte, automaticky ztrácíte všechna práva Kubánce. Bezpečnostní systém na Kubě je přitom dle žalobce možná jeden z nejlepších na světě, takže neexistuje, aby policie o člověku nevěděla, jakmile vstoupí na území Kuby. Policie má přehled o všem, dokonce i jak jíte. Na dotaz, odkud čerpá informace o situaci v zemi jeho původu, žalobce sdělil, že je má od otce, který žije v Havaně. Také je podle něj hodně zpráv o situaci na Kubě na každém kroku. Žalobce dále řekl, že je mu zatěžko mluvit špatně své zemi, ale taková je bohužel realita. Nemá problém se veřejně vyjadřovat o situaci na Kubě proto, že se tam nemíní vrátit, dokud přetrvává tento systém. Dále na dotaz uvedl, že na Kubě má velkou rodinu, konkrétně rodiče, prarodiče, 12 letého syna, bratra, mnoho strýců a bratranců. Je s nimi v kontaktu. S maminkou je v kontaktu každý týden přes novou aplikaci IIVIO, jedna hodina stojí 2 dolary. Maminka žalobce chodí do jednoho parku, kde je připojení k internetu, protože na Kubě je málo míst, kde je připojení a může mu tak zavolat. V případě návratu do vlasti by mohl využít pomoci svých rodičů, protože rodiče jsou rodiče a od nich by pomoc určitě dostal. Žalobce dále sdělil, že od příjezdu do ČR neměl nikdy žádný kontakt se zastupitelským úřadem Kuby v ČR, ani neví, jakou barvu budova má, a kde sídlí. Jeho pas zůstal v Maďarsku a od té doby o velvyslanectví neví. Ve vlasti byl naposledy před více než třemi lety, kdy z Kuby odletěl, a ode dne, kdy emigroval, na Kubě nebyl. V současné době pobývá žalobce na adrese Košická 18, Praha 10 a na této adrese je hlášen k pobytu. Společnou domácnost má se svou přítelkyní a na základě smlouvy pracuje

pro firmu Epoli, která se zabývá zpracováním plastického materiálu. Má smlouvu na 3 měsíce, ale není problém ji podle něj prodloužit na dobu neurčitou. Má pouze trochu problém s prodloužením osobního dokladu, protože se i jeho šéf dotazoval, jak to s prodloužením dokladu vypadá. V ČR má žalobce dle svého vyjádření bratrance, se kterým společně přijel přes Moskvu do ČR, a nyní pracují spolu ve stejné firmě. Dodal, že v ČR má i hodně českých přátel, ekonomické závazky zde nemá. Na dotaz, zda se od udělení doplňkové ochrany snaží nějak v ČR integrovat, žalobce odpověděl, že v ČR bylo ze začátku velmi těžké se integrovat, ale už je to mnohem lepší. Má práci a cítí se díky tomu nezávislý. Český jazyk je dle žalobce hodně těžký, ale učí se povinně 8 hodin denně v práci. Má také hodně českých přátel, kteří s ním mluví česky, a tím zlepšuje svou znalost jazyka. Vysvětlil, že začal chodit na kurz českého jazyka, ale zúčastnil se asi jen 7 nebo 8 lekcí, pak začal pracovat, a dále se nemohl účastnit. Žalobce dále uvedl, že jeho zdravotní stav je v pořádku. Má zvýšenou hladinu cukru, byla mu indikována cukrovka druhého typu, což zjistil až v ČR, ale glykemií má pod kontrolou jídlem a léčí se tabletami. Na dotaz správního orgánu, zda chce uvést nějaké skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, žalobce uvedl, že má bratra, který chtěl emigrovat z Kuby ilegálním způsobem. Útěk se nezdařil a bratr se vrátil na Kubu, nebylo mu ale možné legálně dokázat, že se na lodi zúčastnil útěku. Policie se však nějakým způsobem dozvěděla, že se bratr na útěku podílel, a od té doby do současnosti bratr nemůže najít práci a je vyčleněn z pracovního procesu. Žalobce tím chce říct to, že stačí jen pokus o útěk, a člověk je na Kubě stíhán. Dále žalobce sdělil, že v případě, že člověk emigruje z Kuby a v určené lhůtě pro návrat na Kubu znovu nepřiletí, stává se nedůvěryhodným pro kubánskou vládu, ztrácí všechna práva kubánského občana a hrozí mu trest mnohem horší, než který postihl jeho bratra. Dodal, že CDR (Výbor na obranu revoluce) se před 4 měsíci na něj ptal jeho otce, což podle něj znamená, že i nadále o něm mají povědomí a zajímají se o to, kde je a co dělá. Žalobce nechtěl doložit žádné dokumenty či materiály na podporu svých tvrzení s tím, že odevzdal vše. Následně žalobce nevyužil svého práva na zpětné přetlumočení protokolu o pohovoru a uvedl, že je to v pořádku, jen by si rád protokol vyfotil. Následně protokol bez námitek či doplnění podepsal a vlastním mobilním telefonem pořídil fotokopii protokolu.

18. Přípisem žalovaného ze dne 30. 11. 2017, který žalobce převzal dne 12. 12. 2017, byl žalobce předvolán k seznámení s podklady rozhodnutí. Seznámení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu proběhlo za účasti tlumočnicka do jazyka španělského (JUDr. F. N.). Žalobce na dotaz žalovaného uvedl, že se nechce seznámit s obsahem vyjmenovaných podkladů ani se k nim vyjádřit, protože ví, jaká je situace na Kubě. Nenavrhl doplnění podkladů, ani se nechtěl vyjádřit ke zdrojům informací.
19. Napadeným rozhodnutím ze dne 26. 3. 2018 žalovaný podle § 53a odst. 4 zákona o azylu neprodloužil doplňkovou ochranu žalobce, neboť dospěl k závěru, že na Kubě došlo k takovým zásadním a trvalým změnám, že prodloužení udělené doplňkové ochrany již není zapotřebí. Vyšel přitom především z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 15. 3. 2017, č. j. 913285/2017-LPTP, podle níž byl migrační zákon Kubánské republiky č. 1312 ze dne 20. 9. 1976 novelizován dekretem č. 205 ze dne 26. 10. 2012, čímž došlo k výrazné změně kubánské migrační politiky. Nová právní úprava rozšířila možnosti Kubánců cestovat do zahraničí a podle informací zastupitelského úřadu v Havaně je mimo případů některých opozičních aktivistů respektováno nové znění zákona. Osoby navrátilí se ze zahraničí nejsou v drtivé většině soustavně sledovány, a pokud neporušily ustanovení migračního zákona, nejsou ani sankcionovány. Zastupitelský úřad rovněž neeviduje žádný

případ postihu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí státními orgány. Žalovaný při posuzování žádosti žalobce vycházel kromě spisového materiálu v řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Kubě a uzavřel, že „*neshledal v současné době již žádné objektivní překážky ani rizika, které by reálně bránily výše jmenovanému v návratu do země jeho státní příslušnosti, případně které by vedly v případě jeho návratu do vlasti k ohrožení jeho osoby nebezpečím vážné*“.

20. *my ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu“.*

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

21. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“.
22. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*
a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“.
23. Podle § 38 odst. 1 věty první správního řádu „*[ú]častníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73).*“.
24. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.).
25. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že ze strany žalovaného ode dne doručení napadeného rozhodnutí (24. 4. 2018) ke dni uplynutí lhůty pro podání této žaloby (9. 5. 2018) mu nebylo fakticky umožněno nahlédnout do příslušného spisového materiálu žalovaného, a to přesto, že žalobce se u žalovaného tohoto svého elementárního práva opakovaně domáhal. Oprávnění účastníka řízení, popř. jeho zástupce, nahlížet do spisu zakotvuje § 38 odst. 1 věta první správního řádu, přičemž explicitně konstatuje, že toto oprávnění náleží účastníku řízení i po vydání rozhodnutí a jeho právní moci. Žalobce a jeho právní zástupce tedy v předmětné věci byli oprávněni nahlížet do spisu. Soud však v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobci nebylo nahlížení do spisu odepřeno, nýbrž na základě obou jeho žádostí žalovaný stanovil termín nahlížení do spisu. Skutečnost, že oba termíny k nahlížení byly stanoveny po uplynutí doby k podání žaloby proti předmětnému rozhodnutí, nepředstavuje porušení práva žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, protože možnost žalobce specifikovat žalobní body s vymezením konkrétních skutkových a právních důvodů, z nichž žalobce dovozuje nezákonnost, popř. nicotnost výroku rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

zůstala zachována. Jak v tomto ohledu správně podotkl žalovaný, žalobci bylo doručeno vyhotovení napadeného rozhodnutí, a žalobce měl tudíž možnost podat proti němu žalobu vycházející i z jeho odůvodnění a naznačit žalobní námitky alespoň v hrubých obrysech. Soudu je ostatně z úřední činnosti známo, že právě tak postupují žadatelé o mezinárodní ochranu při podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu spojené se žádostí o ustanovení zástupce, který následně po nahlédnutí do spisu u soudu naznačené žalobní námitky ve stanovené lhůtě doplní. Mimo to soud nepřehlédl, že žalobce v předmětné žalobě jasně vymezil žalobní námitky ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., přičemž neuvedl, že by svou žalobní argumentaci z důvodu nemožnosti nahlédnout do spisu před podáním žaloby nemohl v některém ohledu vymezit, a tudíž nepovažuje námitku žalobce za důvodnou.

26. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že mu žalovaný v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu neumožnil vyjádřit se k podkladům napadeného rozhodnutí před jeho vydáním, neboť z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci prodloužení doplňkové ochrany ze dne 18. 12. 2017 plyne, že žalobce prostřednictvím tlumočnicka do jazyka španělského uvedl, že je se situací na Kubě obeznámen, a proto se nechce seznámit s obsahem zpráv o situaci na Kubě. Nenavrhoval doplnění podkladů, neuvedl nové skutečnosti ani nevznnesl námitky proti zdrojům informací, přičemž vše stvrdil svým vlastnoručním podpisem. K seznámení byl přitom předvolán dvojjazyčným (čeština, španělština) přípisem žalovaného ze dne 30. 11. 2017, který žalobce dle přiložené doručky osobně převzal dne 12. 12. 2017, což rovněž stvrdil svým vlastnoručním podpisem. Žalobce byl tedy k seznámení s podklady rozhodnutí řádným způsobem předvolán a následně s nimi seznámen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž prosté konstatování této skutečnosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí nečiní rozhodnutí nepřezkoumatelné.
27. Soud se následně zabýval námitkou žalobce, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu neuvedl, ze kterých konkrétních důkazů při svém rozhodnutí vycházel, jaké konkrétní důkazy a jakým způsobem v řízení je provedl, jak byly tyto důkazy hodnoceny, jaký jim byl přikládán význam a proč, a kdy bylo vlastní dokazování ve věci prováděno, nýbrž uvedl pouhý výčet podkladů rozhodnutí. Soud předně konstatuje, že ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu nevyžaduje, aby správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uváděl, jakým způsobem prováděl důkazy či kdy prováděl dokazování. Předmětné ustanovení požaduje uvedení podkladů rozhodnutí, jehož podmnožinou jsou také důkazy (viz § 50 odst. 4 správního řádu), jakož i úvah, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. Žalovaný uvedl seznam podkladů rozhodnutí, což ostatně žalobce nezpochybnil, přičemž dále popsal obsah některých podkladů a uvedl, jaký podle jeho názoru mají tyto informace v případě žalobce význam, a to že „na Kubě došlo k podstatným změnám v možnosti vycestování a návratů kubánských občanů do vlasti, a tito již automaticky nečelí závažným problémům a nebezpečí vážné újmy“. Soud proto nedospěl k závěru, že žalovaný postupoval v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Nad rámec uvedeného soud dodává, že v předmětné věci žalovaný neuvádí mezi podklady rozhodnutí ve smyslu § 23c zákona o azylu a § 50 správního řádu žádné důkazní prostředky, nýbrž jen podklady rozhodnutí, a proto není zřejmé, jaké důkazní prostředky měly být dle žalobce prováděny a hodnoceny. Námitka žalobce není důvodná.
28. Soud však dospěl v projednávané věci k závěru, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav, pokud jde o nebezpečí, které může žalobci hrozit v případě návratu na Kubu. Žalovaný shromáždil zprávy mezinárodních organizací o dodržování lidských práv, ale

skutečnosti, tam uvedené, nepodporují jeho tvrzení, že v současné době žalobci vážná újma v případě návratu na Kubu, nehrozí.

29. V první řadě se soud pozastavil nad tvrzením žalovaného, že došlo na Kubě k „trvalým“ změnám.

Ze žádné zprávy ani důkazu nevyplývá, že změny, ke kterým došlo přijetím novely migračního zákona, jsou trvalé a podle názoru soudu, takovou skutečnost ani tvrdit nelze. Otázkou zůstává, zda správní orgán dostatečně posoudil, zda ve vztahu k důvodům, pro které byla dřívějším rozhodnutím udělena doplňková ochrana, došlo k „zásadním“ změnám.

30. Soud zjistil, že v době, kdy byla žalobci udělena doplňková ochrana, to je rozhodnutím ze dne 23. 4. 2015, byla dávno účinná novelizace migračního zákona ze dne 20. 9. 1976 provedená dekretem č. 205 ze dne 26. 10. 2012. Doplňková ochrana byla žalovaným žalobci udělena proto, že žalovaný shledal, že nemůže vyloučit nebezpečí mučení a nelidského či ponižujícího zacházení se žalobcem v případě návratu do vlasti, a to z důvodu, že žalobce přesáhl po vycestování z vlasti zákonem předvídanou dobu, na kterou měl vycestování povolené a z důvodů omezení výjezdů a návratů kubánských občanů do jejich vlasti a tím spojené možnosti jejich zadržení a věznění policejními složkami spojené se špatnými podmínkami v kubánských vězeňských zařízeních.
31. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „po porovnání výše uvedených informací (zprávy ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Kubě, které obstaral pro toto řízení o prodloužení doplňkové ochrany - poznámka soudu) se skutečnostmi uvedenými žadatelem v řízení o udělení doplňkové ochrany a v současném řízení o prodloužení doplňkové ochrany, došlo k takovým zásadním a trvalým změnám situace v zemi státní příslušnosti žalobce ve vztahu k důvodům, pro které byla udělena doplňková ochrana, že udělení doplňkové ochrany již není zapotřebí.“
32. Žalovaný však konkrétně neuvedl žádné „zásadní a trvalé změny situace v zemi státní příslušnosti žalobce“ ve vztahu k důvodům, pro které byla doplňková ochrana žalobci udělena. Pokud má žalovaný za zásadní a trvalou změnu poměrů na Kubě přijetí dekretu č. 205 ze dne 26. 10. 2012, pak je třeba konstatovat, že doplňková ochrana byla žalobci udělena rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 4. 2015. To je celých dva a půl roků po té, co byla změna migračního zákona přijata. Pokud k nějakým změnám, které by se týkaly vycestování a návratu kubánských občanů na Kubu, novelizací migračního zákona v r. 2015 došlo, je třeba připomenout, že tyto změny byly účinné již více než dva roky v době, kdy byla žalobci doplňková ochrana udělena. Skutečnost, že došlo ke změně migračního zákona, nemůže být sama o sobě důvodem, pro který lze žalobci odejmout doplňkovou ochranu, která mu byla udělena v r. 2015, když již novela migračního zákona byla více jak dva roky účinná.
33. Podle názoru soudu, bylo třeba zjistit, zda migrační zákon v novelizovaném znění je alespoň podle svého textu zárukou, že žalobci na základě aplikace tohoto zákona při jeho návratu na Kubu nebude hrozit nebezpečí vážné újmy. Důvodem udělení doplňkové ochrany byla hrozící újma ze strany kubánských úřadů v důsledku toho, že žalobce přesáhl po vycestování z vlasti dobu, po kterou měl vycestování povolené. Žalovaný sice uvedl zákon o migraci ze dne 20. 9. 1976 v novelizovaném znění mezi podklady, ze kterých při svém rozhodnutí vycházel, jeho ustanoveními se však nijak blíže nezabýval.

34. Nezabýval se především tím, zda přijetím novely migračního zákona došlo skutečně k takové změně přístupu Kuby k vlastním emigrantům, kteří porušili migrační zákon a zdržují se v zahraničí déle, než migrační zákon dovoloval, že takovým emigrantům již nehrozí obava z návratu do vlasti. Žalovaný se spokojil se zprávou Ministerstva zahraničních věcí ČR, zastupitelského úřadu v Havaně a s konzulárními informacemi Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, ale samotnou novelou migračního zákona se nezabýval. Obsah této novely je přitom pro posouzení projednávané věci klíčový.
35. Soud z textu migračního zákona po jeho novele v r. 2015 např. zjistil:
- podle čl. 9.2. se má za to, že kubánský občan emigroval, pokud cestuje do zahraničí kvůli soukromým záležitostem a zůstane tam nepřerušeně po dobu delší než 24 měsíců bez příslušného povolení, stejně jako když se usídli v zahraničí, aniž by splnil platné migrační předpisy;
 - podle čl. 23. Kubánští občané pobývající na vnitrostátním území nemohou získat běžný pas, pokud se na ně vztahuje některý z těchto případů:
 -h) pokud to z jiných důvodů veřejného zájmu rozhodnu oprávněné orgány;
 - podle čl. 24.1. pro účely vstupu na vnitrostátní území je nepřijatelná každá osoba, na niž se vztahuje některý z těchto případů:
 - ...d) pokud to budou takto vyžadovat důvody obrany a vnitrostátní bezpečnosti
 -f) pokud neplnila předpisy zákona o migraci, jeho prováděcí předpisy a doplňující ustanovení pro vstup do země;
 - podle čl. 24.2. migrační orgán může dát k dispozici příslušným orgánům osoby zahrnuté v odstavci 1 tohoto článku, pokud je čin postižitelný na vnitrostátním území podle zákona a mezinárodních smluv, jichž je Kuba jednou ze stran;
 - podle čl. 25 žádná osoba, která se nachází na vnitrostátním území, nemůže vycestovat ze země, pokud se na ni vztahuje některý z těchto případů:
 - ...h) pokud to z jiných důvodů veřejného zájmu rozhodnou oprávněné orgány.
36. Žalovaný vycházel pouze ze shromážděných zpráv o zemi původu, které se však na danou problematiku nevztahují. Ze zprávy o dodržování lidských práv v r. 2016, Kuba, poskytnuté Ministerstvem zahraničních věcí Spojených států amerických 3. 3. 2017 vyplývá, že v zemi stále platila omezení svobody pohybu v rámci země, cestování do zahraničí a migrace s právem návratu. Osoby, které se pokusily legálně migrovat, informovaly, že byly vyslýchány policií, pokutovány, šikanovány, zastrášovány a propouštěny ze zaměstnání. Z výroční zprávy Human Rights Watch 2017 vyplývá, že kubánská vláda nadále potlačuje nesouhlas a trestá veřejnou kritiku. Krátkodobé svévolné zatýkání obránců lidských práv, nezávislých novinářů a jiných osob v posledních letech dramaticky vzrostlo, dalšími represivními taktikami vlády je bití, veřejné hanobení a rozvázání pracovního poměru. Reformy předpisů týkajících se vycestování, které se staly účinnými v lednu 2013, zrušily potřebu výjezdního víza k opuštění ostrova. Nicméně reformy udělily vládě široké diskreční pravomoci omezit právo vycestovat z důvodu „ochrany a národní bezpečnosti“ nebo „jiných důvodů veřejného zájmu“. Takové prostředky úřadům umožnily odmítnout vycestování lidem, kteří vyjadřovali svůj nesouhlas. Podle Výroční zprávy Amnesty International 2017 navzdory údajné politické

otevřenosti pokračovalo omezování práv na svobodu projevu, sdružování a pohybu. Nezávislé lidskoprávní organizace a mechanismy, včetně zvláštních zpravodajů OSN, neměly na Kubu přístup. Podle Informace MZV ČR ze dne 15. března 2017 migrační zákon č. 1312 ze dne 20. 9. 20176 byl novelizován dekretem č. 205 ze dne 26. 10. 2012. Touto novelou došlo k výrazné změně kubánské migrační politiky. Nová právní úprava rozšířila možnosti kubánských občanů cestovat do zahraničí. Ve **většině** případů se u občanů Kuby po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí nemění zásadním způsobem jejich situace ve vztahu ke kubánským úřadům. S reintegrací takové osoby nemají zásadní problém a nemají **zpravidla** ani omezení v přístupu k sociálnímu a zdravotnímu systému či na trh práce. V **drtivé většině** případů kubánské úřady soustavně nesledují osoby, které se vrací do vlasti po dlouhodobějším pobytu v zahraničí. V případě, že **neporušily** ustanovení migračního zákona, tak těmto osobám nejsou ukládány omezení či sankce a ve **většině** případů nemá jejich dlouhodobý pobyt v zahraničí negativní následky na jejich další život na Kubě. I když kubánský občan překročí dvouletou lhůtu pobytu v zahraničí (po pobytu delším než 24 měsíců v zahraničí je kubánskými úřady považován za emigranta; pokud si na kubánském zastupitelském úřadě vyřídí prodloužení svého pobytu v zahraničí, je kubánskými úřady považován za kubánského občana s trvalým pobytem v zahraničí), může na kubánském zastupitelském úřadě předložit žádost o obnovení trvalého pobytu na Kubě. Pokud se osoby spadající do kategorie emigrant vrací na Kubu (bez toho, aniž by předložily žádost o obnovení trvalého pobytu a mají platný kubánský CP), mohou během jedné návštěvy setrvat na území Kuby až 90 dní. Pokud kubánský občan postupoval tak, jak je popsáno, **neměl** by se setkat s negativními důsledky po svém návratu do vlasti (zvýraznění provedeno soudem).

37. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „správní orgán ve svém tehdejší rozhodnutí shledal, že v případě výše jmenovaného (žalobce - poznámka soudu) nelze vyloučit přímé a bezprostředně hrozící nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Vycházel přitom z informací o Kubě, které jsou obsahem správního spisu.
38. Soudu je znám názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku 6 Azs 369/2017-41 ze dne 14. 3. 2018, že „je třeba vzít v úvahu, že informace o zemi původu je možné z logiky věci získat až s určitým zpožděním. Tyto informace se vždy vztahují k minulosti, byť s ohledem na požadavek aktuálnosti informací o zemi původu k minulosti bezprostředně předcházející rozhodnutí.“ Od rozhodnutí žalovaného o udělení doplňkové ochrany žalobci však již uplynuly tři roky, informace, ze kterých žalovaný vycházel, jsou z r. 2017 a vyplývá z nich, že situace na Kubě se od r. 2015 téměř nezměnila. K neprodloužení doplňkové ochrany na základě dosavadních zjištění žalovaného i soudu, proto dle názoru soudu není důvod návrat žalobce do vlasti i za účinnosti novely migračního zákona nemusí být bezproblémový, stále v zákoně existují ustanovení, na základě kterých po návratu do země může být žalobce označen za nežádoucí osobu se všemi důsledky, které pro tuto osobu mohou plynout (viz bod 35), může mu být i odmítnuto vycestování ze země, pokud jako emigrant do země vstoupí.
39. Soud proto s ohledem na zjištění, která učinil z novelizovaného migračního zákona a na základě některých informací o zemi původu shromážděných ve správním spise, dospěl k závěru, že žalovaný posoudil žádost žalobce o prodloužení doplňkové ochrany na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, proto jeho rozhodnutí podle § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tomto řízení žalovaný doplní dokazování a

znovu žádost žalobce posoudí, přičemž bude vycházet ze všech provedených důkazů a své rozhodnutí odůvodní tak, aby odpovídalo těmto důkazům.

40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, který byl úspěšný ve věci, přísluší náhrada nákladů řízení a to náhrada odměny za zastoupení advokátem, která je tvořena odměnou za pět úkonů právní služby po 3 100 Kč [převzetí věci, sepsání žaloby, jedna další porada s klientem dne 11. 1. 2019 a dvakrát účast u jednání soudu (§ 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů advokátního tarifu), přičemž za další požadované úkony soud žalobci náhradu odměny nepřiznal, neboť poradu přesahující 1 hodinu dne 15. 8. 2018 nepovažuje za účelnou a nahlížení do spisu není úkonem právní služby podle § 11 advokátního tarifu], pěti paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a částkou 3 570 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem 20 570 Kč.
41. Ustanovenému tlumočnickovi soud určil náhradu tlumočeného podle vyhlášky č. 37/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za 4 hodiny tlumočení u jednání soudu, 1 hodina za 350 Kč, celkem 1 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. února 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně